

Beszámolómban nem érintettem az elvi kérdéseket. Nem tértem ki az úgynevezett népies és városi irodalomra stb. Kerültem a különböző irányok kérdését stb. stb.

Ezt azért tettem, mert nálunk ezek egyelőre nincsenek napirenden és tudom, hogy nem is nyernek táptalajt. A fejlődés iránya a dolgozók egységes társadalma — a szocializmus, nem ad talajt a különböző izmasoknak. A fejlődés a város és falu ellentétének megszüntetése irányában folyik az egységes népi társadalom kialakulása felé. A nép egységes és ez az egység már eddig is diadalmaskodott irodalmi megnyilatkozásainkban. A további fejlődés csak megszilárdíthatja ezt.

Nem beszéltem arról sem, hogy kialakulhat-e nálunk és fejlődhet-e irodalmi életünk. A tények beszélnek erről. Kiindulási pontom volt, hogy vannak írónk, hogy egységesen tekintünk a világra, hogy vannak írók. A távlatok a legszebbek, amelyek valaha magyar író előtt állottak a történelemben. A feladatok a legmagasztosabbak. Tito Jugoszláviája az itt élő magyarságot demokratikus fejlődésben az egyetemes magyarság élére állította. Ez kötelességet ró mindenkire, aki nálunk tollat vesz kezébe.

Váljanak írónk munkálkodásukkal élő lelkiismeretével, harcosaivá országépítő népuralmunknak, neveltjeivé és nevelőivé annak a népnek, amely Jugoszlávia többi népeivel vállvetve harcol, hogy a Főlszabadító Harc gyümölcsként elnyert politikai szabadsága alapjául kiépítse az ország szilárd és hatalmas népgazdaságát, hogy így még erősebb harcosává lehessen a demokratikus békének és megteremtőjévé a maga boldogságának.

»Ez a mi munkánk és nem is kevés«!

Thurzó Lajos:

TÜRELMETLENEK

Szívünk nagy méregtől sokszor kicsordal,
A felünkön koppan-kétfelől csapás,
Falat a szánkból is gyakran kifordal
És kételkedünk sandán: tán életünk csalás...?

Már csillaggal állunk mészárszék elé,
Ki számít hoz ülni, ki rozzant széket,
És lesünk a csüngő hústömeg feté,
Egymásra köpünk és szidjuk a péket...

Piacon sápitunk; gyümölcs hogy nincs
Ásít a kofa az üres kosárra,
A hagyma most alma, a burgonya kincs:
»Ha van, hát mint higany szökken az ára...!«

Állunk ajtók előtt, papír kezünkben,
Félkillo csontért is kártartunk híven,
Dühünk mint zászló lobog szemünkben
És kétségek marnak bennünket szíven...

Forrunk, komortunk, ha sorba kell állnunk,
Art hiszünk, ránk szakad az ég is a nappal,
Orrunk nagy, ha kellünk, még nagyobb ha kátánk
S jelent dobátunk üres szavakkal...

De lesz holnap minden, kús is meg átma,
 Krumpfi is gurul — ám ki kell azt várni!
 Legyűri niacs-et a muskás hatalma
 S nem kell a bolt előtt többé már állni...

Építünk mégis, bár tőrőlem méltói,
 Szívünk is lassan szép jövőnköt zárja,
 A gyárunk is épül, mezőnk is szépül:
 Előttük holnapunk bőségnek árja...

Látók István:

SZÉP A REND A FÖLDEKEN

Az eső lába kétmér-földes,
 Bejárta a mezőket messze.
 A muhar most lányosan zöldes,
 Szőke árpadn, aranyló búzán
 Vízcseppek csillognak reszketve.

Haragos zöld a kukorica,
 Naptól, víztől vidoran zöldül,
 Szive nyári viharoknak nyitva,
 Csomós gyökerét mélyre vészi,
 Hetyke s majd kiugrik a földből.

Tapsifüles, nagy leveleit
 Széttárja szőrös napraforgó,
 Napot keres. A repce szelíd
 Sorokban ring a krumpfi mellett,
 A pipacs virága most bordó.

Vadvirágok szerelme szórja
 Harmatos, kábitó illatát,
 Lány kelyhek bibéje, porzója
 Hajlik össze csapongó szellőn,
 Tavasz és nyár egymásra talált.

Szorgos méhecske nektárt keres,
 Virágok szívét csiklandozza.
 A levegő olyan jó fűszeres,
 Megrészegül a kis méhecske,
 Ahig repül behimporozva.

Nehéz felkőkből kibújt a nap,
 A tisztessé kelyhe felragyog.
 Méz gyűlik, zizeg a kenyérmag,
 A tájon vidámság árad szét:
 Szép a rend, mit az ember adott.